

MINNESANG OM
NATURKATASTROFEN VED TAFJORD

Av en arbeidskas

Mel.: O, hvor jeg minnes mitt hjem.

Tafjord, o Tafjord hvor hårdt er du rammet,
— ulykken grusom — den hjemsøkt dig har,
så at hvert hjerte av sorgen er lammet.
Vemodens minner din slekt nu bevar.

Fredfullt du lå der så deilig ved stranden,
livet, det blomstret i solskinnets skjær.
— Fjellene stolte — de fremhevet pannen,
bølgene blanke — de rullet dig nær.

Alt lå i lykke — i glede man levet,
arbeidet daglig, så trofast det gikk.
Enige sammen — tro folket her strevet
inntil en dag de så redselen fikk.

Hemlige krefter i fjellet sig rørte,
hurtig som lynet de drønnede ned,
slekter og hjem, det i hast med sig førte,
bølgene favnet — utslettet mangt sted.

De redded' står stumme av redslen tilbake,
tårer som blod faller tunge mot jord.
Barnet til mor vil det hele beklage, —
men, hun er bort — den kjærlige mor.

Nu over bygden kun sorgen sig hviler,
tomheten — stillheten former sig selv.
Oldingen bøiet, ved stranden han tviler:
Er dette hendt under himmelens hvelv?

Minnerne hvisker — de sukker og glemmer
alt av det gode i tiderne frem.
Men dette synet — aldri de glemmer — —
hyggen er borte — de kjære med hjem.

Tafjord! o Tafjord! Din lykke er røvet!
Trøst dig i håpet — for håpet er venn.
Om du i sorgen er nedbrudt og prøvet
du skal i solen dig reise igjen.

